

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám:	10	1286-2/2016.
Érkezett:	2016 JÚL 12	
Példány:	Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégium	
Melléklet:	Külföldi kivétel	
1015 Budapest	2016 JÚN 04.	
Donáti u. 35-45.	db	15:35
		aláírás

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GAZDASÁGI KOLLÉGIUMA		34.
FŐLAJSTROMSZÁM KÉZDŐIRATON		
Postán, Cijjórésze / Személyesen / E-mailen / Faxon		
Érkezett:	2016 -07- 0 4	
PÉLDÁNY:	2	IV.
MELLÉKLET:	-	KÖZTÜK:
FŐLAJSTROMSZÁM:	10.190/2013.	
KÉZDŐIRATON:	10.190/2013.	

28

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, [redacted] útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 26.§. (1) bekezdése és 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt kiegészítése

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg az a személyi jövedelem adóról szóló 1995. évi CXVII. törvény -a továbbiakban Szja tv.- 73. § (4) bekezdésének és Szja 1. számú mellékletében foglalt visszamenőleges hatályú alaptörvény ellenességét valamint a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi IL. törvény 62. § (5) bekezdésének alaptörvény ellenességét valamint a Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú és a Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú ítéleteinek valamint 10.Fpkh. 01-2010-201., majd 10-Fpkh. 01-13-19, Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkh.44.035/2014/3. jogerős végzése, valamint a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.30.92762014/48. számú ítéletének és Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatóság 2927339551 és Nemzeti Adó-és Vámhivatal Kelet-budapesti Adóigazgatóságának 3457529. számú közigazgatási határozat alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdését, XV. cikkét, XIII. cikk (1) bekezdését, B. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését és XXX. cikk. (1) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés (ek), bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

a személyi jövedelem adóról szóló 1995. évi CXVII. törvény -a továbbiakban Szja tv.- 73. § (4) csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi IL. törvény 62. § (5) bekezdésének a

Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú ítéletnek és a Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú végzésének megsemmisítése

Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú ítéletét 2016. április 28. napján került kézbesítésre

Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. számú végzése 2016. május 18. napján került kézbesítésre

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

1
B 14.06.29

XXX. cikk (1) bekezdése- Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.

XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog

XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése:

XV. cikk- a megkülönböztetés tilalma

XXIV. cikk (1) bekezdése – a tisztességes hatósági és bírósági eljárás követelménye, törvény előtti egyenlőség

B cikk (1) bekezdés- jogállamiság

3. A közvetlen érintettség kifejtése

(az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

Fenntartjuk korábbi beadványukban foglaltakat. Röviden a tényállás összefoglalás:

A panaszos járadék felemelése iránt pert indított a Fővárosi Bíróság előtt 5.P.28.270/2005 ügyszámon, melyben az 5. sorszám alatt, amely 2007. március 24. napján jogerőre emelkedett. A miután járadékban költséget ítelt meg a bíróság valamint miután az 1986-os évet vette alapul, nettó bért. A nettó bér nem került felbruttósításra.

A panaszos által bejelentett igénnyel sem a felszámoló sem a Pénzügyminisztérium nem kívánt érdemben foglalkozni, a felszámoló nem jelentette be a Csődtv. 62. § (5) bekezdése alapján az igényét a Pénzügyminisztérium felé, de ki sem fizette azt, a Pénzügyminisztérium pedig arra való hivatkozással tagadta meg a panaszos által bejelentett járadékot befogadni és kifizetni, hogy a Csődtv. 62. § (5) bekezdése szerint csak a felszámoló járhat el a hitelező érdekében.

Végül a felszámoló ellen indított kártérítési peres eljárást követően a felszámoló ajánlatot kért a panaszostól a járadék egyösszegű megváltása vonatkozásában. Felperes úgy döntött, hogy egy összegben kéri a járadékot, mert attól félt, további éveket kell várni, mire folyósítják. Az egyösszegű megváltás előtti megbeszéléseken csak a felszámolóval lehetett tárgyalni, aki a Minisztériummal való egyeztetés után hozta minisztériumi „diktátumokat”, vagy hogy milyen blankettát szerződést hajlandó aláírni. A csődtörvény szerint a felszámoló a hitelező érdekében jár el, ténylegesen azonban a felszámoló csak a Pénzügyminisztériummal való megállapodásait közvetíti. Felperes hiába nem akart lemondani a Megállapodásban felszámoló elleni kártérítési igényéről, a felszámoló által közvetített Pénzügyminisztériumi fizetési kötelezettségért elvárta a lemondó nyilatkozatot. A már említett és részletesen bemutatott eljárásban a felszámoló a saját és a Pénzügyminisztérium érdekében jár el. Vagyis kialakítottak egy olyan eljárást, ami megakadályozza csődtörvény érvényesülését, vagyis azt, hogy a járadékos a jogerős ítéletben megítélt kártérítéséhez hozzájusson teljes egészében.

Ez a jogszabályok és a jogerős ítéletek jogszerű végrehajtásnak kijátszására létrehozott eljárás, amely önmagában is alkotmányellenes.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

XXX. cikk (1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése, az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglaltak megsértése, a Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú és a Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. sorszámú határozataiban és emiatt is kérjük azokat megsemmisíteni, valamint kérjük megsemmisíteni a visszamenőleges hatállyal a jelenleg nem hatályos Sza tv. 73. § (4) bekezdését, valamint a Csődtv. 62. § (5) bekezdését.

Felperes 2009 októberében megkapta a járadékának egy részét, a levont 25%-os „adó” után. Az adózás rendjéről szóló jogszabály, Art. 1 számú melléklete szerint a levont adót a felszámolónak 2009. november 12-ig be kell vallania, be kell fizetnie és adóigazolást kell kiadnia panaszos részére. 2009. november 12-e után a levont összeggel – ha az adó – a felszámoló nem rendelkezhet. Ezzel szemben a felszámoló a mai napig nem vallotta be, nem fizette meg az „adót” és nem állított ki adóigazolást sem, az Art. 25. §-a, 35.§ (1) és (2) bekezdése, 46. §. (1) bekezdései kógens rendelkezései ellenére. A felszámoló emellett saját nyilvántartásában is köteles adónemenként nyilvántartani az adót, és könyveibe bevezetni. (Art. 44. §, 45.§.).

Ténylegesen ezek közül a felszámoló a mai napig egynek sem tett eleget.

Az adóhatóság ezek teljesítésére nem szólította fel, sőt semmilyen adóhatósági eljárást sem kezdeményezett a felszámoló ellen, soha nem szólította fel az adó megfizetésére és soha nem kérte a letétbe helyezést 29.5 millió forint lefoglalását stb.

A felszámoló arra hivatkozott, hogy a Pénzügyminisztérium és adóhatósági állásfoglalására várt, majd az állásfoglalások átvételét követően 2009 novemberében erre hivatkozva (hogy ezek szerint a levont összeg levonása jogos volt) felperesnek nem fizette ki a visszatartott 25% levont összeget. Ellenben nem fizette be az adóhatóság részére sem. A Pénzügyminisztérium által jegyzett 15857/1/2009 számú, 2009 november 5-i keltű állásfoglalásban, közlik, hogy egyösszegű megváltás a jövedelem mellett költségeket is tartalmaz, akkor az egész összeg 25% adóval adózik. Tehát a felszámoló birtokában volt 2009 november 5-én az állásfoglalás, amelyre hivatkozva törvényesnek tartotta a 25% levonását, így nem csak kötelezettsége, de lehetősége is volt 2009 november 12-ig az adót bevallani, befizetni, és az adóigazolást kiállítani. Azonban nem ezt tette.

A 29,5 millió forint 2010. május 27-i bírósági letétbe helyezésig a felszámoló szándékosan és jogtalanul magánál tartotta a 29,5 millió összeget. Ez jelentős adóbírságot is megalapozó

eljárás volt. Egészen hihetetlennek tűnik, hogy ezek után a felperes kérésére indult adóhatóság revízió „megállapítás” nélkül zárult 2010 október 19-én. Tehát ezen revíziós eljárás egyértelmű bizonyíték arra, hogy a 29,5 millió Ft nem tartozik az Szja tv. hatálya alá. Minden adóhatóság és bírósági eljárás során teljesen mellőzték azt a tényt, hogy az összeg a adóhatóság revízió szerint sem adó, és ezzel ellentétes állásfoglalások nem is lehetnek érvényesek.

Ennek következtében alakult ki mára az a teljesen alkotmányellenes állapot, hogy:

1. Az adóhatóság az adott összeget soha nem kérte, hiszen nem adó
2. A bíróságok minden szinten elutasították felperes követelését az összegre
3. A bírósági ítélet szerint a letéti szerződésből a felszámoló az 5 éves türelmi a 29,5 milliós összeget (ami felett semmilyen rendelkezési joga sincs 2009 november 12 óta).
4. Vagyis a felszámoló juthat a pénzhez, minden jogalap nélkül

Egészen szurreális az, hogy felperes hiába írta le a perekben minden szinten ezt a tényt, a bíróságok mellőzték, sőt egyetlen ítélet sem foglalkozott sem ezzel a ténnyel, sem a jogszabályi követelményekkel, így többek között a kógens rendelkezésekkel. Egészen biztosan alkotmányellenesek azok a bírósági döntések, amelyek összességében oda vezettek, hogy a jogcím nélküli szereplő, a felszámoló kezébe jut a 29,5 millió Ft. Nem ismeretes a hazai adózás történetében, hogy amennyiben az adóhatóság jogszerűnek tartja azon adó levonását, amelyet nem kér, nem hajt be, és a revízió szerint nem is adó. Ha egy adót levonnak azt kötelező befizetni az adóhatóság részére. Adót nem lehet bírósági letétbe helyezni, a bíróság adót nem fogadhat be letétként. Ha nem adó, akkor ki kell fizetni a jogosultnak. A bíróságok feladata a felperes vagyoni igényének ebből szempontból is történő jogszerű elbírálása, ami jelen esetben nem valósult meg.

XXX. cikk (1) bekezdése-teherbíró képesség arányában történő adózás, a XX. cikk (1) bekezdése- az egészséghez fűződő jog, XIII. cikk (1) bekezdése- tulajdonhoz fűződő jog megsértése, az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatában foglaltak megsértése és XV. a megkülönböztetés tilalmába, XV. cikk- a megkülönböztetés tilalmába, XXIV. cikk (1) bekezdése – a tisztességes hatósági és bírósági eljárás követelményébe és B cikk (1) bekezdés- jogállamiság, a jogbiztonság követelménybe sértik Kúria határozatok:

Felperes megbízására [REDACTED] állásfoglalást kért, és kapott [REDACTED] aláírással az adóhatóságtól, 2012 február 28 dátummal. Ebben az alábbi értelmezés van, amely a felperes Megállapodás aláírásának is felperesi értelmezése volt:

A Szja 73. §. (4) bekezdést a jövedelempótló kártérítés egyösszegű megváltására kell alkalmazni, azonban ilyen kártérítést felperesnek nem ítélték meg, hiszen az Szja. IV. fejezet 4. §-a szerint a jövedelem fogalma tartalmazza az adót. Emellett tartalmilag az állásfoglalás hivatkozik a Szja 7. §-ra, mely szerint a bevételnek nem része (így nem jövedelem), amely adómentes az szja törvény 1. sz. melléklete szerint, vagy egyébként is adómentes. Vagyis

felperes járadéka az egyösszegű megváltás esetén nem adózik, rá nem vonatkozik a 73. § (4) bekezdés. Az az értelmezés teljesen jogellenes, hogy felek úgy állapodtak volna meg, hogy a nem adózó egyösszegű járadékból felperes önként szeretne adózni. A levont 25% nem is adó, mint ahogy bemutattuk az előzőekben.

Súlyos ellentmondásokat is rejt magában az adóhatóság és a bíróságok jogértelmezése.

1. Ez alapján a 73.§. (4) bekezdés ugyanúgy vonatkozik a bruttóban megítélt járadékra, mint a nettóban megítéltre. Az előbbi esetben tehát a járadékos adónyereséget érhet el (hiszen a járadék megítélésé idején 40% volt az adó, valamint a bruttó tartalmazta a járulékokat is: többek között nyugdíj és egészségbiztosítási járulékot), a második esetben azonban a járadék kétszer adózik, egyszer sávosan, egyszer 25%-al. Ez a kétszeres adóztatás tilalmába is ütközik. Miközben mindkét esetben a járadékos részére a bíróság ugyanazt a kifizetendő járadékot ítéli meg.

2. A panaszos azon érvelését is elutasították, hogy az 1988. január 1. előtt megítélt járadék esetében csak bruttósítás után lehet adót levonni: az elutasítás érve az volt, hogy felperesnek 1988 január 1. után ítélték meg a járadékot. Vagyis nem a járadék alapjául szolgáló jövedelem keletkezésének éve számít, hanem az ítélet éve. Ha 1988. január 1. után volt az ítélet, akkor a megítélt járadékra nem vonatkozik a nettó jelleg. Vagyis bruttó, így adózik. Ez alapján, felperes járadékából hiába vonta le a KIRENDELTE IGAZSÁGÜGYI KÖNYVSZAKÉRTŐ AZ ADÓT ÉS A JÁRULÉKOKAT, MÉGIS BRUTTÓNAK KELL TEKINTENI. E SZERINT KIFIZETÉSKOR ISMÉT LE KELL VONNIA EZEKET A TÉTELEKET.

3. A felszámolás során 2004-ben a Cooptourist Rt. ellen kötelező adóvizsgálat volt, amely a közbenső mérleg szerint nem állapított meg adóhiányt. Vagyis a felperesi járadékból mégsem kellett levonni adót, ezek szerint úgy is lehet értelmezni, hogy az 1988. január 1. utáni ítélet is nettó, vagyis az Szja tv. 1 sz. melléklete (adómentes bevételek) rá vonatkozik, jelen peres eljárásokban pedig bruttó, vagyis rá inkább az szja 73§ (4) bekezdés vonatkozik.

4. A 1/2006) PK. vélemény szerint, ha nettóban volt az ítélet, akkor bruttósítani kell, és utána lehet adót levonni, és azt be kell fizetni. A bruttósítás tartalmazza az szja adót és a járulékokat is. Miközben az 1988. január 1. után hozott, de még e dátum előtt keletkezett jövedelmekre ez nem vonatkozik az adóhatóság szerint.

Ez a jogszabályi értelmezés és a mögött is fellelhető jogszabályi ellentmondások súlyos diszkriminációra adnak lehetőséget. Ugyanazt az adótartalmat hordozó bevételek teljesen másképpen minősíthetők, ugyanakkor nem lehet eltérés sem a folyósított, sem az egy összegben megváltott ugyanolyan járadék összeg között, attól függően, hogy a bíróság azt éppen nettóban vagy bruttóban ítélte meg. Ezt erősíti meg a hivatkozott PK. vélemény is.

Végezetül az alábbiakban összegeznénk a felperessel történeteket és azok következményét: Felperes részére jogerősen megítéltek járadékot, amely kizárólag költségeket és nettó jövedelem elemeket tartalmazott. Az egyösszegű megváltásra a felszámoló biztosítási ajánlatot kért és kapott, amely a jövőbeli megváltás összegét kb. 130 millióban határozta meg. Ez az összeg jellegéből kifolyólag már diszkontált volt, és tartalmazta egy évi mintegy 2%

emelést fedezetét is. Ezt a felszámolóval együttműködő Pénzügyminisztérium eltitkolta, és az összeget újra diszkontálta, mint később kiderült, 74 millió Ft-ra: amelyet, a nettó összegeket és költségeket tartalmazó járadékból számoltak ki (az összeg kiszámítása teljesen ismeretlen). Ebből még le kellett a hitelezővel szemben a felszámolónak 2 milliót lealkudnia, jelezve, annál többet nem hajlandók fizetni. Az így keletkezett összeget átminősítették bruttó jövedelemnek (szemben a [REDACTED] által jegyzett ADÓHATÓSÁG értelmezéssel), és leadóztatták a költségeket és a nettó jövedelmet.

Így felperes jogerős ítéletében megítélt összegből kétszer diszkontáltak, és kétszer adóztatták.

A levont 29,5 millió azonban nem adó, az nem kellett az adóhatóságnak (az adóhatósági revízió is ezt állapította meg) a felszámoló fogja eltenni 2018-ban.

Ezek alapján felperes az elmaradt körülbelül 50 milliós járadékát (ami adómentes) és a jövőbenit is megadóztatták. Így felperes az elmaradt járadékon felül 38,5 millió Ft-ot kapott. Ami az 506 ezer Ft-os megítélt havi nettó járadék alapján kb. 6 évnyi járadékot tesz ki. Ez körülbelül 2015 decemberéig el is fogyott. Vagyis felperes élete végéig járadék nélkül maradt, ami a jogerős bírósági ítélet negligálását jelenti, azzal az eljárással, amit a Pénzügyminisztérium kialakított. A leírt jogszabályi értelmezésre a Pénzügyminisztérium adott utasításokat (egyrészt [REDACTED] utasításán keresztül, másrészt a belső jogsegély eljárása útján).

(Megemlítenénk, hogy belső jogsegély esetén a más hatóságnál keletkezett adat és irat kérhető meg. Jelen esetben azonban a kifizetésben érintett főosztály a saját értelmezését közölte a 2009-es Megállapodásról, ami valótlan tartalmú irat, és kizárólag csak jogellenes utasítást tartalmaz. Nemzetgazdasági Minisztérium szám: 3571658454/380020, 2012 július 13: „a megállapodásból kiderült az is, hogy bruttó összegről van szó”. Ez azonban, amelyet az adóhatóság alapul fogadott el, és a bíróságok is, nem jogsegélyi tény, vagyis nem adat és nem irat, hanem vélemény, amelyet azonban nem is közöltek (mivel az utalványozás ráutaló magatartással történt). Ez azt jelenti, hogy a Pénzügyminisztérium olyan ügyben adott utasítást a neki kedvezőbb értelmezésre, amiben közvetlen anyagi érdekeltsége volt. Ezzel ugyanis nem a Minisztériumnak kellett a PK vélemény szerinti felbruttósítás után az adót megfizetnie, hanem felperesnek kellett adóznia a költségekből és a nettó jövedelméből. Ez az eljárás nem csak diszkriminatív és tisztességtelen, hanem súlyosan veszélyezteti a jogbiztonságot és a jogba és jogalkalmazásba vetett bizalmat.

Egyben jelentősen megkárosított az államkincstár adóbevételi számláját, hiszen az így levont 25% jóval kisebb, mint a bruttósítás után befizetendő adó nagysága. Felperes elvesztette a nyugdíjának azt a részét, amelyet a megítélt jövedelme után kellett volna kapnia. A Minisztérium lemondatta a felszámoló elleni kártérítésről is.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

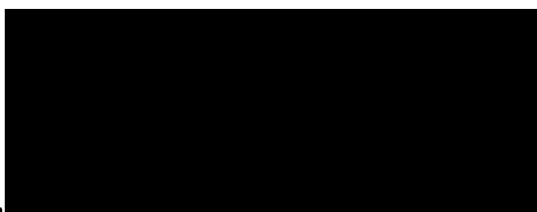
Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma Cooptourist Rt felszámolója elleni kifogási eljárás a felszámoló mulasztása ellen (Fővárosi törvényszék 10.Fpkh. 01-2010-201., majd 10-Fpkh. 01-13-190, 2015. március 3. a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkh.44.035/2014/3. számú végzése amelyet, 2015. május 22-én vettünk át. Kúria Gfv. VII. 30.244/2015/4. számú végzése 2016. május 18. napján került kézbesítésre.

A jogerős közigazgatási határozat ellen bírósági felülvizsgálatot kezdeményeztünk, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi 26.K.30.927/2014/45. számú ítéletben elutasította a kereseti kérelme, amelyet a Kúria Kfv. I.35.547/2015/6. sorszámú ítéletét 2016. április 28. napján került kézbesítésre.

A Kúria határozatai ellen nincs lehetőség további jogorvoslati eljárásra. Perújítási eljárást nem kezdeményeztünk.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményezték-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Kelt: Budapesten, 2016. június 28. napján.

Mellékletek:

Indítványozó képviselőjében:

Jogi képviselő aláírása

